Proletari din toate țările, uniți-vă!
Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte!

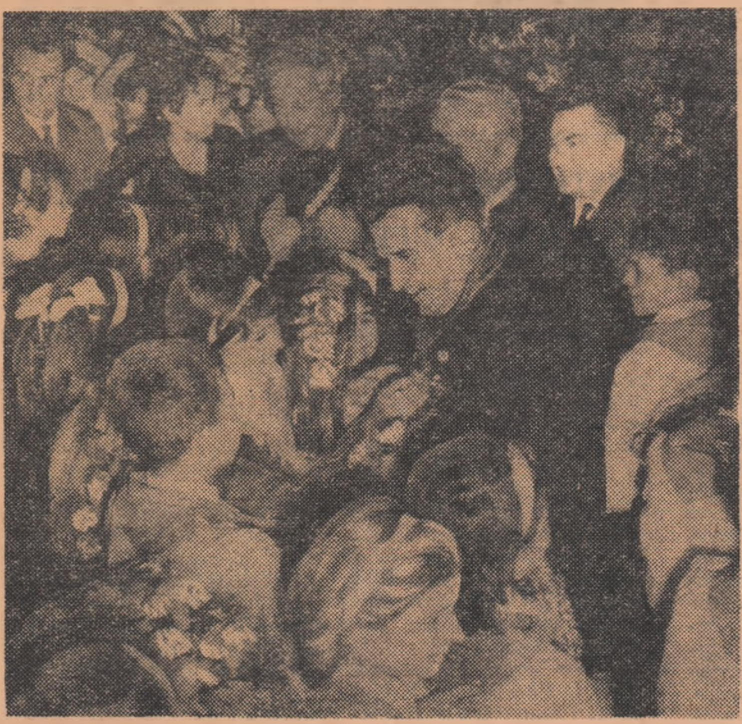
Scînteia pionierului

ORGAN AL CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Anul XVII nr. 46 (1090) * miercuri 16 noiembrie 1966 * 8 pag. 30 bani

„Acum, în anii copilăriei, în anii plini de entuziasm și de putere de muncă ai tinereții, dedicați-vă cu toată ființa voastră învățăturii, studiului, cunoașterii, îmbogățiți-vă mintea cu cele mai de seamă cuceriri ale științei și culturii. Numai așa vă veți putea dovedi demni de munca eroică și înfăptuirile părinților voștri, de moștenirea lăsată de strămoși, numai așa veți putea să vă pregătiți pentru a vă face mîine datoria față de societate, sporind, prin munca voastră, bunăstarea și strălucirea patriei. Numai astfel generația voastră, a celor care se află azi pe băncile școlii, va putea înscrie în istoria patriei noi și glorioase pagini de creație, de progres, de prosperitate! Urez din toată inima, școlarilor și elevilor, sutelor de mii de pionieri de pe întregul cuprins al țării, succes la învățătură și muncă în pregătirea pentru viață."

(Din cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la Consfătuirea pe țară pentru constituirea Consiliului Național al Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România).

Emoție și sărbătoare: pionierii oferă tovarășului Nicolae Ceaușescu prima insignă nouă a Organizației Pionierilor

CONSFĂTUIREA DE CONSTITUIRE A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Palatul Marii Adunări Naționale a fost, începînd de vineri, 11 noiembrie, locul în care s-a desfășurat timp de două zile, Consfătuirea pe țară pentru constituirea Consiliului Național al Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România.

Vineri dimineață — ora 9. În fața Palatului un grup de pionieri vestesc, prin glasul trompetelor, sosirea conducătorilor de partid și de stat. Răsună puternice aplauze și urale, eșarfe tricolore și roșii flutură în aerul acestei minunate zile de toamnă.

Tovarășii Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica, Alexandru Bîrlădeanu, Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Petre Borilă, Gheorghe Rădulescu, Leonte Răutu Vasile Vîlcu, Ștefan Voitec și membri supleanți ai Comitetului Executiv, secretari ai C.C. al P.C.R., vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, sînt întîmpinați la sosire de tovarășii Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, Ion Teoreanu, șef de secție la C.C. al P.C.R. și Petru Enache, prim-secretar al C.C. al U.T.C.

În holul Palatului, un cor pionieresc intonează cîntece închinate partidului. Din rîndul pionierilor se desprinde eleva Adriana Soporeanu, de la Liceul „C. A. Rosetti", care, adresîndu-se tovarășului Nicolae Ceaușescu, spune: „Tovarășe secretar general, vă rog să-mi permiteți să vă înmînez prima insignă nouă a Organizației de Pionieri din Republica Socialistă România". Alți pionieri înmînează noua insignă celorlalți conducători. Băieți și fete le oferă frumoase buchete de flori.

În aceeași atmosferă caldă, entuziastă, conducătorii de partid și de stat sînt primiți la intrarea în sală.

La lucrări au luat parte cadre didactice, conducători ai unor instituții centrale, oameni de știință și cultură, activiști de partid și ai U.T.C., reprezentanți ai organizațiilor de masă și obștești, părinți și elevi. În sală se află membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului.

Participanții la Consfătuire au dezbătut sarcinile de viitor ale Organizației Pionierilor în lumina Plenarei C.C. al P.C.R. din aprilie a.c., au adoptat Statutul unităților și detașamentelor de pionieri, Regulamentul Consiliilor, au constituit Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

Lucrările Consfătuirii au fost deschise de prof. Nicolae Andrei, președintele Comisiei de pregătire pentru constituirea Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Primit cu puternice aplauze, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. În repetate rînduri, cuvîntul secretarului general al C.C. al P.C.R. a fost subliniat cu urale și îndelungi aplauze

În continuare, conf. univ. Traian Pop a prezentat darea de seamă privind activitatea Comisiei de pregătire pentru constituirea Consiliului Național al Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România

Un moment emoționant l-a prilejuit intrarea în sală a delegației de pionieri din Capitală, care a adus Consfătuirii salutul tuturor pionierilor din țara noastră.

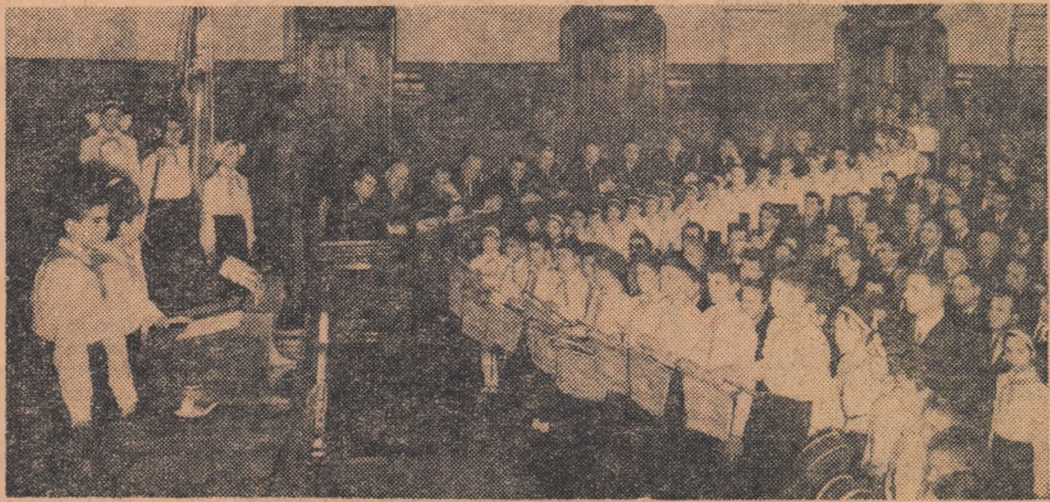
Prin versuri recitate de la tribuna Consfătuirii, pionierii și-au exprimat recunoștința fierbinte pentru minunatele condiții de învățătură și viață ce le-au fost create de partid și guvern.

(Continuare în pag. a 2-a)

BIROUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În prima sa ședință plenară Consiliul Național al Organizației Pionierilor a ales biroul său alcătuit din următorii tovarăși: prof. **Andrei Nicolae,** director al Liceului „N. Bălcescu" — Craiova; prof. **Baloescu Vasile** președintele Consiliului Orășenesc București al Organizației Pionierilor; lector univ. **Bîrjega Marius,** vicepreședinte al Consiliului General al U.C.F.S.; conf. univ. **Brăiloiu Dan**; prof. **Mihalache Maria,** secretar al Comitetului regional Iași al U.T.C.; prof. **Farkaș Ion,** redactor șef al revistei „Napsugar" — Cluj; prof. **Ispas Floarea,** secretar al C.C. al U.T.C.; prof. **Ionescu Vasile,** președintele Consiliului regional București al Organizației Pionierilor; **Măndiță Eugenia,** secretar al Comitetului orășenesc București al U.T.C.; **Moraru Ion,** vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă; **Negulescu Mihai,** scriitor; prof. **Pintea Emil,** directorul Palatului Pionierilor din București; conf. univ. **Pop Traian**; **Poparad Elena,** învățătoare; conf. univ. **Rulea George**; prof. **Schmidt Hermann,** director adjunct al Liceului „Gh. Lazăr" — Sibiu; lector univ. **Silvestru Pațița**; prof. **Sîntimbreanu Mircea**; lector univ. **Văideanu George**l.

În funcția de președinte al Consiliului național al Organizației Pionierilor a fost ales tovarășul conferențiar universitar **TRAIAN POP,** iar ca vicepreședinți, tovarășii: **Andrei Nicolae, Farkaș Ion, Ispas Floarea, Poparad Elena, Silvestru Pațița, Văideanu Georgel.**

Într-o atmosferă solemnă, asistența primește salutul pionierilor

Arta de a-ți îndeplini năzuințele

O sută sau o mie de copii diferiți, aleși în așa fel încît să se deosebească net prin preocupări, prin notele de la școală și prin însușirile de caracter, ar da un unic răspuns la întrebarea: „Cum visați să fiți în viitor?" *Cu siguranță, rezumatul răspunsurilor ar suna astfel:* „Vreau să fiu cult și harnic, specialist în meseria mea, curajos și drept". *Năzuințe superbe! Dar unde se învață arta de a-ți îndeplini fără greș năzuințele? La școală. Într-una din sutele de școli noi ridicate în ultimul timp! În fiecare din anii școlii generale și ai liceelor generale sau de specialitate, ai facultăților și școlilor profesionale! La cursurile fiecăruia din zecile de mii de învățători și profesori care și-au dedicat viața pregătirii voastre! Același lucru se învață în organizația pionierilor. Numai că la o oră de matematică, afli formula suprafeței cercului; de la proiectarea unui simplu scaun pînă la construcția navelor cosmice, nimeni nu se poate lipsi de acest atotputernic* πR^2 *Dar într-o drumeție pusă la cale de detașament, poți descoperi adevărata prietenie, și din cele mai vechi timpuri pînă astăzi oamenii s-au convins că nu pot trăi fără a-și iubi semenii! Este pasionantă o oră de gramatică, unde împărțirea frazei în propoziții devine o întîmplare captivantă. De neînlocuit este și o întrecere sportivă, organizată de detașament, în care poți să-ți verifici — și mai ales să-ți sporești! — curajul, rezistența! O lecție de istorie sau geografie te transportă în secolul 15, ori în hățișurile junglei. Admiri pe iubitorul de patrie, Ștefan cel Mare, lauzi pe cei care au înlocuit petele albe de pe hartă, așa-numitele* „terra incognita" *(pămînt necunoscut), cu notarea precisă a locurilor descoperite de ei. Iar la un foc de tabără pionieresc, simți că, mîine, tu însuți poți deveni un slujitor plin de abnegație al patriei, un descoperitor îndrăzneț, fie și al propriilor posibilități. Foștii pionieri — și, între mulți alții, e cazul autorului acestor rînduri — afirmă că anii cînd au purtat cravata roșie se numără printre cei mai frumoși din viața lor, fundamentul de aur al împlinirilor maturității.*

Au pionierii români istoria lor. Ea nu conține ani numeroși, dar este foarte bogată în înfăptuiri. Aceste înfăptuiri sînt oamenii

(Continuare în pag. a 2-a)

Arta de a-ţi îndeplini năzuinţele

(Urmare din pag. I)

care azi numără pînă la 30—31 de ani. De la tînărul muncitor în primul an de activitate pînă la bărbatul matur, care transformă Porţile de Fier ale Dunării în Porţi de Aur şi construieşte o nouă — şi autentică — legendă a Argeşului, cîteva generaţii datorează organizaţiei de pionieri ceva din calităţile lor. Iar astăzi, în istoria organizaţiei de pionieri începe un capitol nou, care le continuă în chip armonios pe celelalte. L-au deschis participanţii la Consfătuirea pe ţară pentru constituirea Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor din Republica Socialistă România, *ţinută în zilele de 11 şi 12 noiembrie la Bucureşti. Voi aţi aflat că, aici, sute de învăţători şi profesori, savanţi şi oameni de artă au discutat, în prezenţa conducătorilor de partid şi de stat, a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al Comitetului Central al P.C.R., ce principii trebuie să stea la baza activităţii voastre pionereşti, pentru ca ea să devină din ce în ce mai atrăgătoare, mai utilă. Cu acest prilej a fost adoptată legea de bază a activităţii organizaţiei voastre,* „Statutul unităţilor şi detaşamentelor de pionieri". *precum şi* „Regulamentul de funcţionare al Consiliilor organizaţiei de pionieri". *Arta de a-ţi îndeplini năzuinţele devine şi mai lesne de învăţat. În unităţile şi detaşamentele voastre anii, zilele, orele vor deveni giuvaere ale timpului. Comandanţii voştri doresc ca fiecare clipă petrecută în organizaţia de pionieri să vă rămînă de neuitat. Voi trebuie să-i ajutaţi, întrebîndu-vă :* „Eu ce pot face pentru ca activitatea detaşamentului să fie şi mai interesantă? *Şi asta încă nu e deajuns. Trebuie să găsiţi răspuns la întrebare, străduindu-vă să-l transformaţi în faptă. Vor fi mai multe drumeţii îmbietoare, romantice focuri de tabără, iar scena, biblioteca şi terenul de sport vor cunoaşte în voi prieteni pasionaţi. În prima duminică a lunii iunie din fiecare an, veţi sărbători „Ziua pionierilor". O altă acţiune care va deveni tradiţională, este plantarea puieţilor. Veţi avea un imn al organizaţiei de pionieri, în vederea realizării căruia se va institui un concurs, iar uniformele voastre pionereşti vor fi mai frumoase, mai atrăgătoare.*

În istoria scurtă, dar atît de frumoasă a organizaţiei noastre de pionieri, începe un capitol nou, nespus de atrăgător. Cei mai bucuroşi veţi fi desigur voi, copiii, dar şi noi, cei mari, pentru care fericirea voastră este cel mai scump ţel.

Deschideţi uşile

Deschideţi toate uşile să intre pionierii ! Şi ca o năvală de şuvoaie albe, cu valuri cristaline, cu unde luminoase proiectate în viitor, prin toate uşile, larg deschise, pionierii au intrat în sala rotundă a Marii Adunări Naţionale. Aici, în faţa conducătorilor partidului şi ai patriei noastre, pionierii au adresat salutul lor Consfătuirii care a constituit Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

Grăitoare şi emoţionantă dovadă că sămînţa semănată în această Consfătuire îşi va găsi terenul cel mai propriu în aspiraţiile pionierilor din ţara noastră. Adînc şi limpede, — revărsare de recunoştinţă şi angajamente, — salutul pionieresc a pătruns, dincolo de vorbe, cald şi convingător în inimi ca o chezăşie a izbînzilor viitoare.

După rostirea salutului, pionierii s-au retras, păşind sub faldul drapelelor, lăsînd în urma lor atmosfera înălţătoare, a plinătăţii pe care ţi-o dă sentimentul îndeplinirii unei îndatoriri nobile.

Marin CALIN

Dansul fetelor din Căpîlna.

Entuziasm şi aplauze în finalul spectacolului de gală.

CONSFĂTUIREA DE CONSTITUIRE A CONSILIULUI NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

(Urmare din pag. I)

În continuare au fost alese comisiile de lucru ale consfătuirii. Au început apoi discuţiile, la care au participat profesori şi învăţători, preşedinţi ai consiliilor regionale, raionale şi orăşeneşti ale organizaţiei de pionieri, comandanţi de unităţi de pionieri, reprezentanţi ai conducerii unor instituţii centrale şi organizaţii obşteşti, oameni de cultură şi artă, părinţi. Vorbitorii şi-au exprimat în unanimitate deplina adeziune la măsurile de îmbunătăţire a activităţii organizaţiei de pionieri, adoptate de plenara C.C. al P.C.R. din 12—13 aprilie. Vorbind despre îndemnurile şi îndrumările de mare însemnătate desprinse din cuvîntul tovarăşului Nicolae Ceauşescu, ei au subliniat că vor face totul pentru ca organizaţia pionierilor să fie la înălţimea sarcinilor ce îi revin.

Sîmbătă dimineaţa. Lucrările Consfătuirii au continuat. Alţi şi alţi vorbitori au luat cuvîntul dezbătînd probleme de mare însemnătate pentru Organizaţia de pionieri. După încheierea discuţiilor, tovarăşa Elena Ciora, din partea Comisiei pentru definitivarea Statutului unităţilor şi detaşamentelor de pionieri şi a Regulamentului consiliilor Organizaţiei pionierilor, a prezentat modificările aduse proiectelor acestor documente pe baza propunerilor făcute în cadrul Consfătuirii În unanimitate Consfătuirea a adoptat Statutul, care a devenit lege de bază a activităţii Organizaţiei pionierilor, şi Regulamentul consiliilor organizaţiei pionierilor.

S-a trecut, apoi, la constituirea Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor. Consfătuirea a aprobat în unanimitate componenţa consiliului, din care fac parte 135 de tovarăşi : pedagogi cu înaltă calificare, învăţători şi profesori cu experienţă în munca pionierească, comandanţi de detaşamente şi unităţi, preşedinţi ai consiliilor locale ale organizaţiei pionierilor, personalităţi ale ştiinţei, culturii şi artei, activişti de partid, reprezentanţi ai Ministerului Învăţămîntului, Comitetului Central al U.T.C., Consiliului Naţional al Femeilor, Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, Consiliului General al U.C.F.S. şi ai altor instituţii şi organizaţii obşteşti care contribuie la educarea copiilor, părinţi.

În încheiere, într-o atmosferă de puternic entuziasm, dînd glas sentimentelor şi gîndurilor tinerei generaţii, ale tuturor slujitorilor şcolii din patria noastră, participanţii la Consfătuire au adresat Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarăşului Nicolae Ceauşescu, o telegramă în care exprimă hotărîrea de a sădi în inimile curate ale pionierilor, ale tuturor elevilor, pasiunea pentru învăţătură, pentru muncă, dragostea neţărmurită pentru patrie şi popor, profundul devotament faţă de cauza partidului, a socialismului. Subliniind că pentru slujitorii şcolii cuvîntul secretarului general al C.C. al P.C.R. constituie un program însufleţitor de muncă, o călăuză sigură pentru întreaga activitate, în telegramă se arată că profesorii şi învăţătorii îşi vor închina întreaga putere de muncă, talentul şi experienţa lor creşterii şi educării tinerelor vlăstare — bunul cel mai de preţ al României socialiste.

G R Ă D I N A

„Într-un decor, parcă luat din bucuria copiilor, răsare o grădină de flori, de multe, multe flori. Şi în slava acestei grădini, străjuiesc stema pionierească şi doi porumbei albi". Aşa descria priveliştea de pe scenă o fetiţă din corurile de copii reunite la spectacol. După primele măsuri ale uverturii, un flaut şi un oboi înfiripă o doină. Pe scenă o reia fluierul lui Babii Petre din Băbuleşti — Suceava, apoi al celorlalţi fluieraşi şi băciţe din Polovraci — Oltenia şi în cele din urmă o voce de copil o tălmăceşte în versuri .

Ca un imn închinat patriei, partidului, a început impresionantul spectacol de gală, dat vineri seara, în faţa conducătorilor de partid şi de stat, în faţa unui numeros public, de către pionierii artişti din toată ţara. Aproape două ore, scena sălii Palatului Republicii Socialiste România a fremătat de voioşie, flori şi prospeţime

Românaşul

În interpretarea unor solişti de-o şchioapă, cîntecul nostru popular capătă un plus de exuberanţă, nostimadă şi aer sărbătoresc. Munteanu Drăgan din Deva cîntă *„Doina vremurilor noi"*, unduită ca sunetul fagotului. La aplauze, face reverenţe delicate, cu pălăria strînsă la piept, dar cînd părăseşte scena, paşii îi sînt voiniceşti. Drăgan Florica din Buda — Bucureşti, care dă glas *„Grîuşorului din Bărăgan"*, este una din eroinele „Dialogului de la distanţă". Aşa că, în culise, a oferit „interviuri" despre şcoala şi clasa în care învaţă şi „autografe" sub formă de adrese. Mulţi copii s-au împrietenit astfel şi e uşor de imaginat ce de scrisori nerăbdătoare vor călători, ca nişte porumbei, dintr-un colţ într-altul al ţării.

...Este rîndul lui Popa Nicolae din Galaţi să cînte *„Toarce, Leano"* şi *„Toamna la cules de vii"*. Nicolae, micuţ de statură, are o voce caldă, un zîmbet dulce şi-şi frămîntă emoţionat mîinile. Fetele din cor sînt de-a dreptul înduioşate, iar sala îl îmbrăţişează cu aplauze. În schimb, Zărioiu Nicolae din Băbeni — Argeş îi cucereşte pe spectatori mai bărbăteşte. Cu cojocul ciobănesc pe umăr şi cu căciula pe o parte, miniatură-bibelou a faimosului „ciobănaş" al lui Grigorescu, Culiţă, se repede voiniceşte în microfon şi neintimidat de grandoarea sălii, cîntă ca la şezătoare, bătînd podeaua cu piciorul şi te convinge la repezeală că „Bună-i brînza, bun e caşul, drăgălaş e ciobănaşul".

În limbajul sonatelor

Deşi violoncelul e mare şi Dorottei Carmen din Bucureşti abia îl ţine, deşi ca să ajungă la coarda „sol" Sîrbu Magda din Iaşi îmbrăţişează toată vioara, iar Atanasiu Dan din Galaţi se ridică de pe scaun ca să ajungă la clapele „de sus", cîntecul lor emoţionează. Năstruşnicii recreaţiilor, „musafirii lui Ţăndărică" se întreţin cu Beethowen în limbajul sonatelor. „Unii specialişti mi-au spus că am tuşeul lui Wilhelm Kempf, alţii — pe al lui Lipatti, alţii — pe al lui Richter..." — ne destăinuie cu

Salutul pionierilor

la Consfătuirea de constituire a Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Cu gînd aprins, cu frunțile-n lumină
Sosim aici ca floarea primăverii,
Cu inima de bucurie plină,
Copiii României, pionierii.

Voioși venim și-n caldele cuvinte
Din graiul simplu și copilăresc
Aducem astăzi un salut fierbinte
Acestui mare sfat pionieresc.

Azi viitorul țării vă trimite
Prin glasul nostru cristalin, salutul !
Copilăriei noastre fericite
Ii stau temei Prezentul și Trecutul.

Ni-i patria așa cum o visară
Străbunii noștri, marii ei bărbați,
În zarea zilei nesfîrșit de clară
Din orice colț pămîntul il străbați.

Ni-i patria tărîm de frumusețe,
De lupte, de eroi și mărturii
Ce vin de peste vremuri să ne-nvețe
Cu drag, precum părinții pe copii.

Recunoștință noi purtăm, deplină,
Atîtor mii și mii de luptători
Ce înălțară patria-n lumină
Croindu-i drum spre anii viitori.

Din lupta comuniștilor, măreață,
Prin care-i azi poporu-ntreg stăpîn,
E scrisă cartea fremătind de viață
Din care luminează și ne-nvață
Partidul Comunist Român.

Spre el se-ndreaptă dragostea
fierbinte
Și mulțumirea noastră veșnic vie,
El duce steagul luptei înainte
Și-naltă scumpa noastră Românie.

Partidului și patriei să fie
Viața noastră tînără-nchinată.
Să învățăm cu drag și hărnicie
Ca miine cînd vom fi la datorie,
Să-mbogățim lumina ce ni-i dată.

Căci dor mai sfînt nu poate să existe
Decit acel de-a fi cu-adevărat
Constructori României comuniste
Cum de la comuniști am învățat.

Ni-i tînără făptura și mlădie
Cum, sub lumina zilei, un lăstar,
Dar peste anii care or să vie
Vom fi pădure mîndră, de stejar !

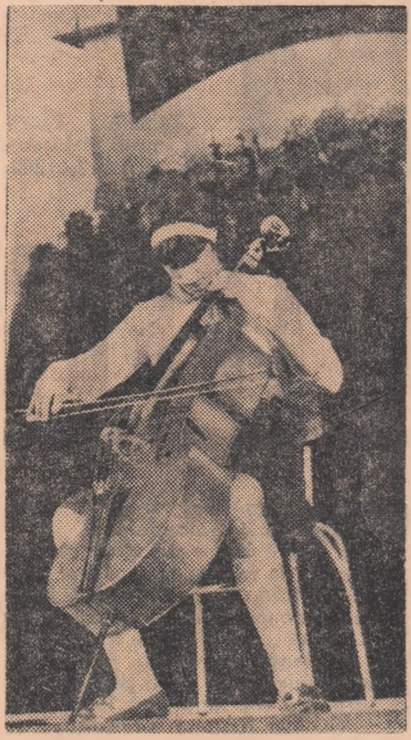
Iubim frumosul, bucuria vieții,
Și cîntece și jocuri noi dorim,
Voioase ca lumina dimineții,
Cu ele împreună să pornim

Vrem fantezie cu aripi întinse
Mereu mai plină tolba cu povești,
Și carnavaluri de luceferi ninse,
Și de la stele focuri mari aprinse
La finele serbării cîmpenești.

Ca să luăm aminte cum se naște
O nestemată — salba de comori
A patriei — cu rîvna de-a cunoaște
Să drumețim mai des, cutezători.

Să fim prezenți cu-aceeași bucurie
Și frumusețe, ori de cîte ori
Învățătura noastră o să ne fie
În suflete, mai rodnică, mai vie,
Iubiți învățători și profesori.

Slăviți să fie anii de lumină
Și patria, poporul ei stăpîn.
Copilăria noastră azi închină
O inimă curată și senină
De dragoste și bucurie plină
Pentru Partidul Comunist Român.

Doroftei Carmen interpretînd „Rondo" de Bocherini.

„Mezinul" soliștilor, Popa Nicolae din Galați

COPILĂRIEI

gravitate Atanasiu Dan. Suișul pretențios în artă declanșează frămîntări, așa cum le surprindem la Zamfirescu Mihaela, solista de la *„Repetiție de concert"* de Mozart. „Nu-mi place cum cînt, ar trebui să cînt așa de bine și frumos !..." Totuși ea cîntă bine și frumos după cum i-a confirmat și sala. Honceriu Luiza din Constanța cunoaște chinurile dulci ale creației. Prima ninsoare într-o zi de iarnă o impresionează și fulgii, ce plutesc în văzduh, odihnesc răcoroși în partitura compoziției pe care acum o interpretează la pian.

Dans muntenesc

Ritmuri

Cînd dansează copiii trebuie să-i vezi. Să-i vezi cum se aruncă cu o fală comică și dau roată sălii cu îndîrjire, ori împietresc în final ca într-un motiv de ceramică-jucărie. E adevărat că, „Dansul fetelor din Căpîlna" solemn și potolit nu-ți vine a crede că-l execută niște fetițe, dar ce greutate poate fi pentru ei să sară într-un picior la sîrbă, ori să facă tumbe în jurul bîtei la „Călușari"? Surugiu Petru din Contești — București este unul din vătafii călușarilor. Te privește concentrat, își trage pălăria împodobită cu mărgele și paiete pe frunte și spune răspicat : „Sînt vătaf de călușari de pe cînd eram într-a III-a. Figurile de dans le-am învățat de la bătrîni". Cu chiuituri de „Iar acum, iar așa !" „Hăp, hăp, hăi și-așa", călușarii trec în pași de pinteni. Unul dintre ei, micuț, firav, face minuni de vitejie. Este Dumitru Gheorghe din București. „Eu am un mic rol", ne contrazice cu modestie. Micul lui rol este de a se da peste cap, ceea ce nu-i ușor.

Spre final, scena se umple de dansatori ce se revarsă ca niște brîuri viu colorate și răsucite într-un încleștat și voios neastîmpăr. Micii dansatori din Dăbuleni — Oltenia sînt fără îndoială fiii laureaților celui de-al VI-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori, ai dansatorilor care au cucerit la Zielona Gora, în Polonia, *Cupa de cristal* a Festivalului folcloric internațional de aici. Ieșenii și-au trimis dansatorii din Dumbrăvița — Pașcani, cu strigăturile șugubețe rostite de Punei Dan, în frumosul grai moldovenesc. Vestiți în cîntece, ca și podgoriile lor, ce se întrec cu Cotnarii, pionierii din Beclean — Cluj au adus *„Bărbuncul"*, cei din Tîrgu-Mureș — un ceardaș îndîrjit, iar cei din Bazna, un Landler senin și grațios. Amza Agasîn din Crușovăț, Orșova, sau Gheran Vasile din Timișoara au sosit cu brîurile bănățene și jocul de doi. În salturile „Geamparalei", prichindeii de dincolo de Dunăre n-au lăsat nici o clipă îndoială că nu s-ar simți pe scena Palatului *„ca la noi în Dobrogea"*.

★

După ce crainicii rostesc : „Sîntem copiii țării și vom fi / Partidului stegarii lui de mîine / Prin noi pămîntul țării va-nflori / Cu zestrea lui de trandafiri și pîine", sute de voci se adună apoteotic intonînd „Republică, măreață vatră" și în cele din urmă trimit în ecouri către bolta sălii cel mai fierbinte cîntec al anilor copilăriei : „Mulțumim din inimă partidului". Cu mîinile deasupra capului, copiii aplaudă, aplauze care cuprind întreaga sală, ca într-o revărsare însuflețită de bucurie, hotărîre și încredere în viitor.

Marga MICU
Ilie TRAIAN

Într-o zi însorită de toamnă

...un autobuz se îndrepta spre Agapia. Erau elevii și pionierii claselor a VII-a și a VIII-a, care porneau să cunoască acele meleaguri pe care altădată le-a străbătut scriitorul Alexandru Vlahuță. Casa în care a locuit a devenit astăzi Casă memorială. Aici venea el vara să se odihnească. Din cerdacul căsuței sale privea spre înaltul munților învăluiți în ceața dimineții. Și atunci se adunau în mintea și inima sa imaginile pitorești ale multor priveliști minunate, întîlnite în călătoriile prin țară, imagini pe care le-a descris cu sensibilitate, poezie și culoare în paginile sale memorialistice.

Da, poate aici a așternut scriitorul pagini de neuitat din „România pitorească".

MOSOR MARIA
Școala generală Humulești, raionul Tg. Neamț

Călătorie în... trecut

Zilele trecute am făcut o călătorie. Nu cu trenul, nici cu vaporul. A fost o călătorie în trecut. Am străbătut vechiul oraș Tomis. Această așezare antică păstrează numeroase vestigii ale unor civilizații dispărute. Frînturi de coloane și statui amintesc apogeul artei elene și romane. Silueta albă a zeiței Fortuna s-a păstrat aproape intactă, iar pe frontoane se deslușesc inscripții romane. Un puternic zid de apărare se înalță spre partea de nord-vest a cetății. Aici întîlnești răzlețe coloane, capitelii ionice și corintice, amfore — peste care aproape două milenii și-au așternut rugina timpului — sarcofage și stele funerare autohtone. Mai poate fi văzut și azi vestitul Turn al Măcelarilor datînd din secolul VI e.n.

Toate acestea sînt dovezile elocvente ale unor civilizații vechi. Emoționați, ne îndreptăm spre poarta de ieșire pătrunzînd în... lumea contemporană.

Pionierele **STOICA MONICA ȘI ACHIM ANGELA**
Casa pionierilor Constanța

O duminică de neuitat

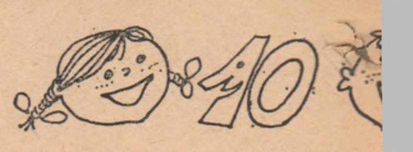
Eram vreo 45 de pionieri și școlari și am plecat cu autobuzul în excursie. Am văzut multe lucruri interesante, dar cel mai mult ne-a impresionat „Peștera Muierii", pe care natura, acest sculptor de neîntrecut, a înfăptuit-o. În peșteră sînt locuri de nedescris, așa-numitele „Candelabre", „Cupola mare", „Cupola mică", „Sala turcului", „Sala minunilor"... Legenda spune că aici veneau femeile să prelucreze cînepa, ascunzîndu-se de cotropitorii ce ne invadau țara, în timp ce bărbații plecau la luptă s-o apere.

A fost o excursie frumoasă, o duminică de neuitat.

NETCU VIOLETA
Liceul din comuna Lădești, raionul Horezu

Din ultima

bancă

METAMO

de

În banca a treia de lîngă fereastră ședea un naufragiat. N-avea barbă crescută haiducește și nici tricoul înălțat pe un băț spre a semnaliza, dar era foarte nefericit și asaltat de furtuni. Dinspre matematică sufla o briză rece, dinspre geografie venea grindină, dinspre chimie — uragan. Uneori îl apuca pur și simplu ciuda văzînd ce zefiri blînzi și parfumați, porniți ca din grădini de trandafiri, se jucau pe celelalte pupitre! Care să fie explicația? Căzînd pe gînduri, se transformă într-un visător. Să aibă colegii u-

nelte mai bune și haru
prețioase? Aș! Aceleași
dar folosite mai bine.
cărți, dar citite mai stăru
celași condei, dar mînat
inimă pe caiete. Și i
locul visătorului a fost
un curios. „Voi încerca
Cei din jur încă nu băn
metamorfoză se petre
ca a treia de lîngă fere
tr-o zi, ieșind roșu de en
tablă, a început să se bîlb

Ruinele Curții Domnești și biserica înălțată la 1340.

Imagini nepieritoare:

CURTEA DE ARGEȘ

de Ștefan ZAIDES

Privim ruinele care răscolesc, în mințile noastre, amintiri din istoria atît de zbuciumată a poporului român.

Sîntem în „*Curtea domnească*“, înconjurată azi de orașul care freamătă jur-împrejur — Curtea de Argeș.

Grupuri-grupuri de turiști, chiar sub ploaia aceasta rece și măruntă de noiembrie, vin să asculte, numai de ei auzite, șoaptele atît de scumpe ale acestor ziduri

Întemeiată — probabil — în secolul al XIII-lea, și ulterior ruinată de cine știe ce restriște, *Curtea domnească* a fost refăcută către 1340, cînd s-a construit și biserica — azi încă bine întreținută, Sfîntul Niculae Domnesc. Istoria ne spune că Domn în acei ani, peste toată Valahia, era Basarab I, fiul unui voievod local viteaz — Tugomir.

Curtea de Argeș, capitală a Țării Românești în veacul al XIV-lea, devine și prima reședință a Mitropoliei Muntene recunoscută de Patriarhia Constantinopolului la 1359.

Azi, zidurile roase de vremuri și războaie mai închipuie încă incinta dreptunghiulară a curții domnești. Se păstrează încă și locul celor două porți. Cum intri, prin vechea poartă, în dreapta se zăresc ruinele corpului de gardă; aci, ochi de vulturi și brațe de criță apărau cetățuia Vizitatorii pot privi încă ascunzătoarea în formă de puț care se află în corpul de gardă. În clipe de aprig pericol, în puțul acesta se ascundea tezaurul domnitorului și se zidea la repezeală; cetatea și de-ar fi căzut pradă dușmanilor, tezaurul era bine tăinuit, știut ascuns numai de credincioși slujitori care preferau trădării — moartea.

Pașii te poartă apoi înainte, și pe stînga, pivnițe adînci, cu pereți de piatră, care priveau altădată cerul doar prin ferestre înguste, tăiate în piatră de rîu, vestesc vechiul palat domnesc. Se mai păstrează și ruinele casei slujitorilor domnești, iar în dreapta acesteia, poate dincolo de zidul vechii curți, se află străvechea biserică domnească, zidită de Basarab I, zidire de înaltă valoare arhitectonică, păstrînd încă, sub bolți monumentale, osemintele multor domnitori și cavaleri din acele vremuri.

Privim cu pioșenie zidurile de piatră alternată cu cărămidă lată, subțire. Și ne imaginăm șirurile de care, străbătînd între dealuri dinspre Albești — Cîmpulung, de unde pe arșiță și viscol, din porunca domnitorului și sub priveghierea meșterilor locali, duceau zi și noapte piatra de construcție. În biserică se mai văd și azi fresce de o neasemuită valoare artistică, pictate în urmă cu cinci secole, în stil bizantin. O altă parte din ele pot fi văzute la Muzeul de Artă al Republicii Socialiste România.

... Ploaia parcă a mai stat. Sub un cer noros și aspru, de legendă, pornim mai departe, către mănăstirea de Argeș, care, cu lumina din alte veacuri adunată în piatra albă, din care e dăltuită, ne atrage către ea, trimițîndu-ne parcă, pe șoapta vîntului, legenda nefericitului meșter Manole. Îi aflăm fîntîna cîțiva pași înainte de a intra în curtea ctitoriei înțeleptului domnitor Neagoe Basarab. E o fîntînă cum mai poți întîlni și altele în satele de deal argeșene. Apa șipotește ușor și potolește setea drumețului care, ostenit, mai ales în lunile de vară, se odihnește sub ramurile pletoase ale copacilor dimprejur.

Dar iată mănăstirea. Albă, dantelată, cu arabescurile de basm sclipindu-i pe fațadă. Neagoe, trăit multă vreme la Constantinopolul abia ocupat de turci (1453), ia parte la unele din construcțiile întreprinse acolo de sultan, cunoaște mulțime de meșteri din Asia și din vechea lume aflată sub influența Bizanțului, iar cînd ajunge domn al Țării Muntenești, vrea să zidească un lăcaș de slavă și de amintire a numelui său, lăcaș neasemuit de frumos pentru care aduce cu sine meșteri pricepuți. Zidirea lor — biserica ajunsă, cu multe reconstituiri în zilele noastre, — poartă încă, pe fațada apuseană, pisania așezată din chiar porunca voievodului, pe care citim că cel ce a poruncit ridicarea lăcașului este „*Io Neagoe Voevod Basarab*“ biserica fiind terminată abia la leatul 7025 — adică la 1517.

Cinci ani a durat ridicarea acestui neasemuit de frumos monument! Pictarea lui însă, a durat și mai mult. S-a stins domnitorul din viață, a fost îngropat aci, și abia în urmă, hăt, a fost terminată zugrăvirea. Azi puține fresce originale au ajuns pînă la noi, o parte din ele fiind încă la Muzeul de Artă. Dar bogăția lor artistică și istorică rămîne un bun de preț al poporului nostru.

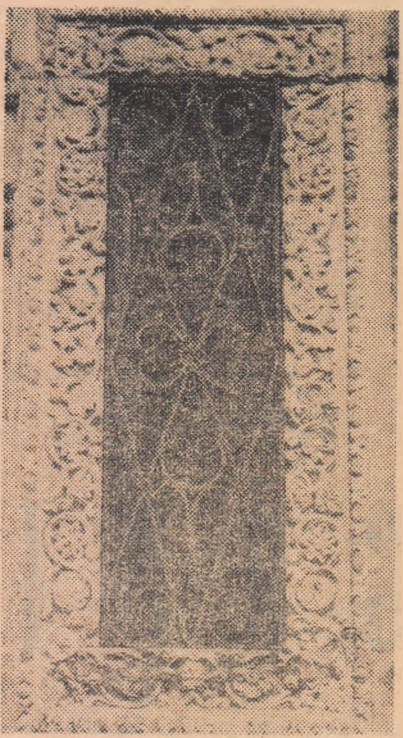
După refaceri parțiale și întregiri de-a lungul vremurilor, biserica mănăstirii Curtea de Argeș a fost restaurată — astfel cum o avem azi — de arhitectul francez Lecomte de Noüy, în a doua jumătate a secolului XIX. Motivele utilizate și felul în care au fost ele migălite în cizelări argintii au urmărit să redea cît mai aproape de originalele vechei decorații din timpul lui Neagoe Voievod: decorație în care elementele din afară — așa cum scriu specialiștii, — „au fost armonizate de arta meșterilor locali într-un stil propriu — măiestria lor nu numai egalînd pe cea a străinilor lîngă care au lucrat, dar adesea întrecînd-o, propria lor personalitate realizînd armonii decorative dintre cele mai originale.“

În exterior, sus, pereții sînt împodobiți într-un mod deosebit de original, proprii construcției acesteia: succesiunea de bolți în relief, din care tresar, iluminate, plăci decorative și rozete dantelate în piatră, iar la întîlnirea arcurilor de boltă, ca niște paftale domnești, sînt alte discuri, mai mici, cizelate însă în piatră la finețea argintului. Pe ele, gata să-și ia zborul, stau porumbei, simbol al purității și blîndeții, fiecare purtînd un clopoțel ale căror clinchete, sub adierea vîntului, sună lin și suav, rostind peste veacuri tainica legendă argeșeană.

Am vorbit numai despre cîteva din minunile arhitecturale ale Curții de Argeș. Grupul de copii de la Liceul 32 din București și de la Școala generală nr. 1 din Mizil, cu care ne-am întovărășit să vizităm cele două monumente, au plecat. Rămînem singuri, sub copacii foșnind, picurați de ploaia rece care se cerne dintr-un cer ruginos și amenințător.

Pe șosea trec, uruind, camioane mari caterpilare. Apoi mașini cu constructori. Trec din sus, de pe Argeș, către Lotru și Turnu Severin. Lăcașul luminii, clădit de ei la Corbeni, a întrecut în măreție opera străbunilor. Privesc în urma lor. Privesc șoseaua care se pierde la orizont și care-i poartă pe alte meleaguri, dar tot ale patriei noastre, unde ei, demni urmași ai legendarilor meșteri, înalță România de azi și de mîine.

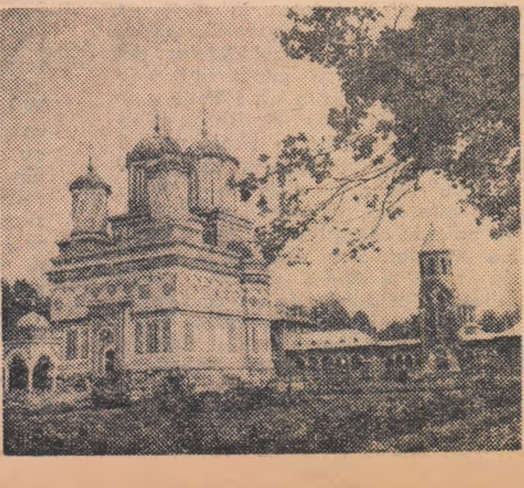
Fotografii: Gr. PREPELIȚĂ

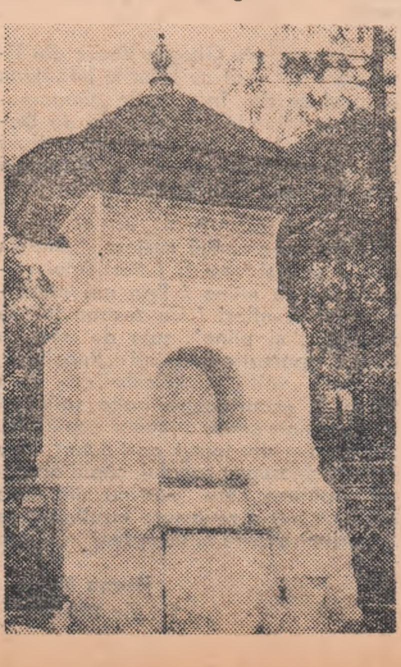
Fereastră dăltuită în piatră la Biserica Domnească.

↑ Stîlp interior la biserica episcopală.

Biserica episcopală. →

← Fîntîna Meșterului Manole.

RFOZA

ZOTTA

de tare încît toți au izbucnit în rîs. Dar profesorul era un om care văzuse multe. El a observat că, de astă dată, nu era bîlbîiala rușinoasă a celui care nu are ce spune, ci fermecătoarea zăpăceală a celui care simte nevoia să spună atîtea încît nu știe de unde să înceapă! Ajutat [illegible] profesor își găsi drumul și, după cîteva minute, în banca a treia, lîngă fereastră, se întorcea un învingător, ducînd **în brațe acel superb trofeu pe care, în vorbirea de toate zilele, îl cunoaștem sub denumirea de nota 10. Primul lui 10 la chimie! Numai la acest obiect învățase acasă trei ore! Dar face! Ar fi învățat și trei zile, și trei ani pentru această bucurie! Ca o vrăbiuță, pe banca a treia de lîngă fereastră poposi un bilețel expediat tocmai din ultima bancă. Este interzis să trimiți bilețele în oră! Dar profesorul de chimie nu spuse nimic. Analizînd reacția de pe figura băiatului care-l citea, deduse că elementele biletului erau din cele mai nobile! Într-adevăr, în bilețel scria: „Bravo ție, Costele, ai văzut că se poate?"**

În banca a treia de lîngă fereastră, stă un om fericit.

SIN

povestește

N-ar putea spune nimeni cu precizie cînd s-a întors Sin. El ar fi vrut să treacă cu totul și cu totul neobservată sosirea lui. Cînd l-am descoperit într-un colț, ne-a spus necăjit că n-a fost martorul unor întîmplări deosebite, așa că, n-are ce să ne povestească.

— Bine, dar spune-ne măcar unde ai fost, l-am rugat noi.

Lui Sin îi venea greu să înceapă. Și-a controlat mai întîi antenele, și-a aprins de cîteva ori toate becurile și becușoarele, și-abia într-un tîrziu, cînd i s-a mai descrețit fruntea, ne-a spus

— Voi nu știți, îmi făcusem un plan amănunțit încă de la redacție. Fiind invizibil, mă gîndeam că voi putea să văd ce fac copiii acasă la ei, să-i urmăresc pe cei care fug de la ore, să le joc fel de fel de feste, să mă amestec, nevăzut, în bătăliile din recreații.

— Și de ce n-ai făcut toate acestea, l-am întrebat noi. Te-ai îmbolnăvit?

— Aș, de unde! Am umblat trei dimineți prin orășelul de pe malul Borcei, și cu toate că începuseră să mi se tocească pingelele, nu mi-am găsit nici un tovarăș de năzbîtii, cum aș fi vrut eu Am trecut pe la o mulțime de copii din clasa a V-a. A patra zi, m-am apropiat de fereastra unei case și am privit înăuntru. Stan Viorica ședea la masă, cu multe cărți și caiete în față. Se credea singură. Citea cu glas tare, apoi reda cu cuvintele ei. Îmi venea să mă prăpădesc de rîs, văzînd-o cum gesticulează, cum zîmbește, cum devine gravă. Mi-am dat seama că în jurul ei este o lume întreagă, pe care eu n-o văd, așa cum ea nu mă vedea pe mine. Am plecat. Dar și de la ferestrele altor copii ca Stoian Gheorghe, Nedelcu Gabriela, Babonea Luminița mi s-au înfățișat cam aceleași priveliști. Și atunci, m-am gîndit să aștept pînă după-amiază, cînd îi voi revedea la școală. Zis și făcut. Iată-mă instalat în ultima bancă liberă. Văd întreaga clasă, aud și cea mai mică șoaptă.

Copiii sînt ascultați. Chiar dacă nu înțeleg tot ce spun ei, îmi dau seama după fața tovarășei profesoare, că răspund bine. Nici un cocoloș de hîrtie nu zboară prin clasă, ca să intervin; la lucrarea de control nimeni nu copiază, ca să-l dau de gol. Numai doi, trei elevi (din toată această clasă cu peste 30 de copii) au note mai slabe După cum vedeți, alături de elevii clasei a V-a A. de la Școala generală nr. 2 din Fetești, nu mi-a fost dat să trăiesc aventurile pe care le doream. Ce mai, n-am prea nimerit-o...

— Ba, ai nimerit foarte bine, i-am spus noi. Ai nimerit în mijlocul unor copii fruntași la învățătură. Păcat că n-ai niște benzi înregistrate cu ei.

— Am o mulțime, a spus bucuros Sin, și s-a grăbit să ni le arate.

Elena MANESCU

POVESTEA STRĂZILOR

PODUL LUI ȘERBAN VODĂ

de Al. Dinu IFRIM

Sus, pe colină, în capătul uliței, pe podul lui Șerban Vodă, apăru mai întîi un fes roșu, cu canaf lăsat pe o parte, ca un moț de curcan. Apoi, din ceața tulbure de dimineață, se ivi însuși călărețul: un sol turc

— Oare ce ne mai aduce plocon?

— La curte vine, cu vreo misivă...

— O povară mai mult, de bunăseamă! reia vorba primu', scuipînd într-o parte, a scîrbă.

Oamenii care lucrau mai în jos, în uliță, la podine, înlocuindu-le pe cele vechi cu lemn abia adus din pădurile apropiate, din Vlașca și Dîmbovița, auzeau tot mai clar țăcănitul copitelor, deslușeau bine șalvarii călărețului ce se apropia bălăbănindu-se într-o parte și alta, în șaua căptușită cu postav verde

Calul de rasă, arab, mușca nervos din zăbală. Furios era și călărețul. Frîul, încolăcit în jurul palmei, îi învinețise degetele. La fiecare pas făcut greșit de bidiviul său, copita scăpa între podine și apa, adunată sub putregaiul de dedesubt, îi împroșca fața.

— Ce frumos mai arată!

— E ca un pașă...

Solul nu-i luă în seamă pe podari, nu le observă privirea batjocoritoare. Ghionti calul cu călcîiele, calul necheză înfundat și se pierdu pe una din porțile care-i deschidea drum la curtea domnească...

O lămurire se cere acum, în legătură cu *podurile*. Odinioară, ulițele principale ale Bucureștiului erau „pavate" cu lemn Cu loazbe de stejar, cu podine De aci și denumirea de *poduri* a străzilor.

Podul lui Șerban Vodă, al cărui nume vine, se pare, de la Radu Șerban, succesorul lui Mihai Viteazu, cunoscut îndeosebi prin întăriturile și fortificațiile făcute în jurul orașului în timpul domniei sale — era foarte frecventat odinioară. Era, de fapt, drumul de legătură, prin Giurgiu, dintre curtea domnească și Constantinopol.

Bucureștenii au păstrat însă vechea denumire, adică *Podul lui Șerban Vodă,* stradă ce, mai ales la numirea domnilor, cunoștea o forfotă neobișnuită. Pe această uliță își făceau intrarea în palatul domnesc. Alaiul, ce înainta în sunetele trîmbițelor și al muzicilor, în ropotul cailor înșeuați cu șei strălucitoare, luxoase ca și veșmintele călăreților, cu spătarul cel mare în frunte, aduna popor mult; oameni din toate colțurile Bucureștiului *„care alergau... să vadă, să admire ș-apoi, cum e firea românului, să rîdă și să zeflemisească".*

Dar poporul nu se mulțumea doar să ia în batjocură mascarada schimbării domnilor trimiși de Fanar și desfrîul boierilor. Cînd cuțitul ajungea la os, altele îi erau armele.

Anul 1821 — început de an..

Dincolo de Olt, pandurii lui Tudor pregăteau marea răscoală. O atmosferă apăsătoare se simțea în fiecare familie năpăstuită. E clipa frămîntărilor hotărîtoare.

Zice unul:

„Grea-i podvada
Birul — greu de tot
De s-ar spulbera zăpada
Plugul să mi-l scot!"

. . . .

Altul zice:

— „Ipistote,
De-aș avea suman
Mi l-aș vinde-n tîrg și-aș scoate
Bani de-un iatagan
Și-un cuțit mi-ar prinde dintîi
Și-un pistol la șold,
Să mă vadă Mehedintii
Și întregul Olt".

Focul marii bătălii începe, luptătorii părăsesc bordeiele:

...„Fieru-l prind în mîini
Și cu furci și cu topoare
Mâre, se ațin
Și tot ies la drumul mare
Și tot vin și vin
Și plecînd olteni de-acasă,
Coasa-n mîini și-au pus.
Însă nu s-au dus la coasă —
Peste Olt s-au dus!"

★

M-am oprit deunăzi pe platoșa de beton de la podul Șerban Vodă Oare pe unde se afla vechiul pod de lemn, de peste Dîmbovița, pe care Bimbașa Sava, însărcinat cu paza orașului, pusese arnăuții să-l dărîme, să oprească înaintarea lui Tudor? O fi fost pe locul actualului pod?

Cu toate măsurile luate de boieri, pandurii lui Tudor Vladimirescu au intrat în București, pe podul Calicilor (Rahova), în fruntea unei armate de 3 000 de panduri și 1 500 de arnăuți, printre care se aflau și cei trimiși să-l înfrunte pe Tudor, dar care i s-au alăturat.

Atunci, în ziua aceea de început de primăvară a anului 1821, poporul ieșit să-l întîmpine, l-a văzut pe Tudor pășind demn în mijlocul pandurilor, cu o pîine mare în mînă — simbol strămoșesc al dorinței de belșug și bună stare

Podul de lemn a dispărut de mult în pămînt, firul Dîmboviței s-a strecurat pe o mare porțiune sub o platoșă de beton. Aici, și în împrejurimi, pe unde au trecut pandurii lui Tudor, magistrala Nord-Sud își aliniază blocurile noi, pînă departe.

— Ce se întîmplă cu podul Șerban Vodă? — l-am întrebat pe inginerul șef Paul Dan, cu care am făcut cunoștință, aici pe șantier, sub brațul unei macarale, gigantic aruncat peste Dîmbovița.

— Bucureștiul și-a schimbat înfățișarea, a apărut eleganta magistrală Nord-Sud. Podul era prea îngust, o gîtuia Așa o să arată magistrala, cu blocurile din jur. Și zicînd, mi-a întins schița pe care o avea în mînă: act de frumusețe arhitectonică — frumusețe pe care o găsim prezentă și aici, în tot ce s-a înălțat și se înalță pe locurile unde odinioară era vechea curte domnească.

O imagine de azi de lîngă podul Șerban Vodă

Tudor Vladimirescu în mijlocul pandurilor săi la București

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

CÎND AU ÎNCEPUT OAMENII SĂ VORBEASCĂ ? DE CE EXISTĂ PE LUME SUTE DE LIMBI ?

Iată întrebări la care, dacă dorim un răspuns va trebui să ne întoarcem cu sute şi sute de mii de ani în urmă, în perioada cînd era greu să deosebeşti maimuţele — *strămoşii omului* — de cei ce, transformîndu-se cu încetul, deveneau oameni.

Elementul principal în acest proces era *munca în comun*, folosirea *uneltelor de muncă* şi a *armelor* în luptele cu fiarele sălbatice. Treptat, treptat uneltele de piatră se perfecţionau şi întrebuinţarea lor schimba felul de trai al oamenilor. Apare dorinţa de comunicare între ei, la început prin cîteva sunete, apoi, prin perfecţionarea laringelui — organul vorbirii, la sunete articulate. Acest

proces de perfecţionare, a avut loc, desigur, în sute de mii de ani. Astăzi cu ajutorul mijloacelor pe care ştiinţa şi tehnica modernă le pune la dispoziţie, cercetătorii încearcă să precizeze cît mai exact *cînd şi unde* a apărut pentru prima dată *vorbirea*.

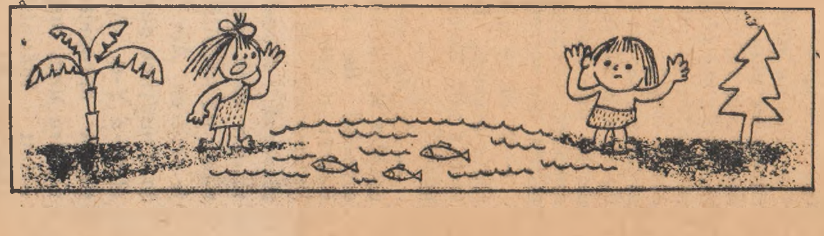
Încă în antichitate, învăţaţii se străduiau să afle care a fost procesul de apariţie a vorbirii, studiind limbile pe care le vorbeau oamenii, manuscrisele vechi rămase sau urmele cioplite în piatră. Părerile erau împărţite. Învăţatul grec *Platon*, care a trăit acum mai bine de 2400 de ani, susţinea teza legăturii între obiecte şi cuvintele respective. Dar această explicaţie a lui era valabilă numai pentru un mic număr de cuvinte din fiecare limbă. *Democrit*, un alt învăţat, contemporan cu Platon, arăta că apariţia vorbirii la oameni trebuie pusă în legătură cu faptul că aceştia trăiau şi lucrau laolaltă. Deşi şi această explicaţie este incompletă, pentru perioada aceea, ea constituie un lucru deosebit : arăta că apariţia vorbirii omului nu este un „dar al zeilor“, şi nu este nici imitarea sonoră a fenomenelor naturii înconjurătoare, cum susţinea Platon, ci că apariţia limbajului *este o refelectare a vieţii comune a oamenilor în procesul de dezvoltare a societăţii umane.*

De-abia în epoca modernă, o dată cu dezvoltarea furtunoasă a ştiinţei, se poate vorbi de o rezolvare ştiinţifică, mai exactă, a problemei apariţiei limbii. Aici şi-au adus aportul savanţi din multe domenii ale ştiinţei : *lingvişti* (specialişti în studiul limbilor), *arheologi*, (care descifrează tainele trecutului cu ajutorul diferitelor urme rămase din vremurile vechi), *antropologi*, (care se ocupă de istoria dezvoltării omului), *fiziologi* (specialişti care se ocupă cu funcţiile diferitelor organe ale omului), *psihologi*, *filozofi* etc. Ei au demonstrat, prin probele şi studiile făcute, că formarea şi apariţia graiului omenesc, a limbii trebuie pusă în legătură cu viaţa în societatea omenească, cu nevoia resimţită de oameni de a comunica între ei.

Ştim cu toţii că în lume se vorbesc sute şi sute de limbi. Care este explicaţia ? De la început s-au vorbit aceste limbi, sau apariţia unora dintre ele este de dată mai... recentă ?

Şi aici ştiinţa a dat răspunsuri. Omul, indiferent că a apărut sau nu concomitent în mai multe locuri pe suprafaţa pămîntului, el s-a răspîndit peste tot înainte de a începe a vorbi, iar apariţia ulterioară a limbii a fost generată de aceleaşi împrejurări. Cu toate acestea, oamenii, trăind în diferite locuri de pe suprafaţa pămîntului, într-un climat şi o faună diferită, în condiţii diferite de viaţă, şi-au format un număr de vorbe care pe măsură ce timpul trecea se mărea permanent şi deveneau limbi, care limbi însă, în mod firesc, nu putea semăna între ele.

Este posibil ca, la început, să fi existat un număr mai redus de limbi. Dar în cadrul acestor limbi, tot ca urmare a condiţiilor arătate mai sus şi a migraţiilor în alte locuri, în căutarea hranei, a avut loc un proces de schimbare şi de transformare în care unele din ele, în decursul altor mii şi zeci de mii de ani s-au schimbat sau au apărut alte limbi noi.

ŞTIAŢI CĂ...

...şi zgomotul poate fi util ? *Există proiecte pentru transformarea presiunii zgomotului avioanelor în energie... electrică ! În viitor, un avion cu patru motoare va putea fi alimentat cu energie electrică obţinută din zgomotul pe care îl produce. De fapt, de pe acum s-au construit aparate telefonice la care energia acustică se transformă în energie electrică.*

★

...s-a realizat un aparat, denumit înregistrator special de imagini, *care înregistrează automat, pe benzi magnetice, imaginea dorită ? În viitor, cineaştii amatori vor putea proiecta pe propriul lor televizor filmele pe care le-au realizat.*

★

...cel mai înalt munte submarin, cunoscut pînă în prezent, a fost descoperit în anul 1953 ? *El se află situat între insulele Samoa din Noua Zeelandă şi măsoară 8 555 m, de la fundul oceanului.*

...lacul Andola, situat pe panta muntelui Gallino, din Italia, seacă în fiecare an între 1 aprilie şi 15 iunie ? *În această perioadă locuitorii din apropiere cultivă pe fundul lacului iarbă din care obţin o bogată recoltă de fîn Toamna, albia lacului se umple din nou cu apă de ploaie şi adîncimea lui ajunge aproape la 13 metri.*

★

...o călătorie Pămînt — Marte va costa cam multişor pentru o persoană ? În urma calculelor efectuate de Administraţia americană pentru aeronautică şi cercetarea spaţiului cosmic, s-a stabilit că o asemenea călătorie, realizabilă în anul 2000, va costa aproximativ 20 000 de dolari !

★

...în pădurile Bulgariei există un copac înalt de 56 m ? Este un exemplar de Epicaeea şi creşte într-o rezervaţie în sud-estul R. P. Bulgaria. Trunchiul copacului are un volum de 38 m c !

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

Regele junglei pare plictisit.

Credeţi că sînt cai îmbrăcaţi în pijamale ? Vă înşelaţi. Sînt... zebre.

Povestea unei descoperiri

Uitaţi-vă cu atenţie la desenul alăturat : reprezintă un peşte care în anul cînd a fost descoperit a făcut o deosebită vîlvă.

Faptele s-au petrecut departe de locurile noastre şi anume pe coasta Africii de sud. La 22 decembrie 1938 căpitanul Gosen anunţa pe naturalista Courtenay Latimer, că a adus pentru muzeul pe care îl conducea ea, un nou lot de peşti. Între animalele obişnuite, naturalista remarcă un peşte de un soi necunoscut de ea pînă atunci. Un peşte curios, cu un cap turtit şi cu o gură mare, prevăzută cu dinţi, iar aripioarele peştelui erau nişte lăbuţe.

Constatînd că este ceva nou, naturalista a făcut repede o schiţă a peştelui, cu o descriere sumară, şi a expediat-o profesorului Smith de la universitatea Rhodes. Acesta a constatat că se află în faţa unei adevărate fosile vii.

Dar ce fel de fosilă ?

Este vorba de un grup de peşti consideraţi a fi dispărut cu mult înainte de apariţia omului şi descrişi numai ca fosile. A botezat acest peşte cu numele Latimeria Chalumnae (numele de Latimeria în cinstea naturalistei, iar Chalumnae, deoarece peştele a fost capturat în dreptul rîului Chalumna).

Dar după această primă captură erau necesare alte exemplare pentru a putea fi studiată anatomia animalului, cu atît mai mult cu cît primul exemplar a fost destul de slab conservat.

De abia în 1952, deci după 14 ani de la descoperirea primului exemplar, a fost găsit altul şi aceasta, datorită unui învăţător care a văzut la piata din insulele Comore, un pescar care vinde un peşte mare, ce nu era altul decît atît de mult căutatul Latimeria.

Datorită capturării acestui animal s-a reuşit să se cunoască încă o verigă din lanţul dezvoltării animalelor, făcîndu-se lumină într-o problemă deosebit de importantă, căci aşa cum spuneau paleontologii, „Crosopterigienii (grupul de peşti din care face parte Latimeria) sînt pentru noi cei mai importanţi dintre peşti, căci ei sînt strămoşii noştri foarte îndepărtaţi şi totuşi foarte direcţi“.

Lucian MANOLACHE

FERIŢI-VĂ DE GUTURAI

Frigul slăbeşte puterea de apărare a organismului contra unor microbi sau virusuri În anotimpul rece oamenii, şi mai ales copiii, fac uşor infecţii acute ale căilor respiratorii

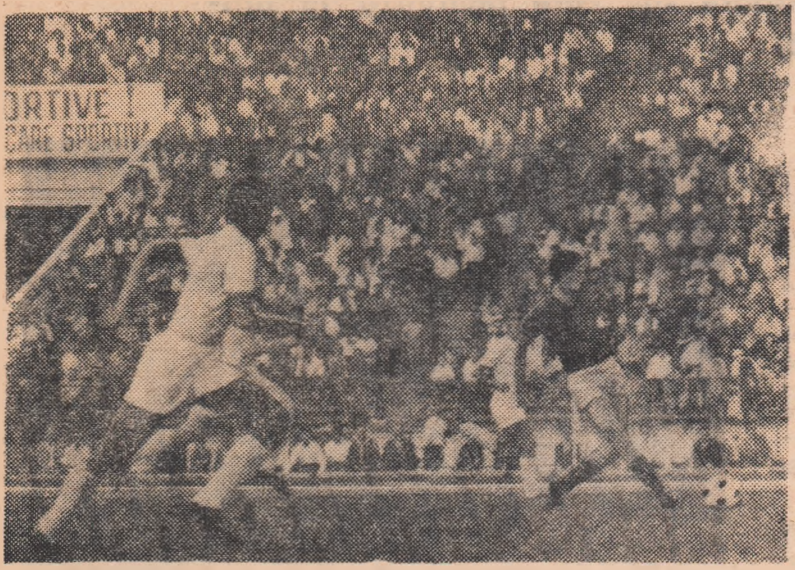
Cine n-a avut măcar o dată guturai ? De aceea semnele lui ne sînt cunoscute : *nasul* curge într-una, *ochii* se înroşesc şi lăcrimează, *respiraţia pe nas* este mult stînjenită, uneori chiar imposibilă. La aceasta se mai adaugă *tusea*, *strănutul* şi adesea *febra*, însoţită cîteodată de *dureri de cap*, *greţuri*, *vărsături* etc. Socotită aproape de toată lumea ca o boală uşoară, guturaiul poate deveni o boală grea dacă este neglijat si nu se iau măsuri împotriva lui. Nu arareori, de la un simplu guturai se pot îmbolnăvi urechile, oasele feţei (sinusurile), celelalte căi respiratorii (laringe, trahee, bronhii) plămînii şi chiar rinichii, inima şi creierul.

Se înţelege, aşadar, de ce este necesar să vindecăm cît mai repede de oricare formă de guturai. Pentru formele mai grele, cu febră, vom cere — fireşte, — sfatul medicului. Cele mai uşoare forme se vindecă repede dacă stăm cîtva timp în casă, într-o cameră bine aerisită şi moderat încălzită, întrebuinţînd „picături de guturai“ de la farmacie sau respirînd de cîteva ori aburi calzi dintr-o oală cu apă fierbinte.

Ca oricare boală, şi guturaiul este mai uşor de prevenit decît de vindecat. Sînt deosebit de expusi acestei îmbolnăviri copiii înfofoliţi, cei care stau în camere prea încălzite şi acei care nu-si călesc organismul zilnic practicînd exerciţii fizice şi fricţiuni cu apă rece.

Nu uitaţi, guturaiul este contagios. Nu staţi în preajma persoanelor care tuşesc şi strănută.

Dr. Viorica VASILIU

Constantin dă o pasă în adîncime lui Voinea...

CU CONSTANTIN DESPRE... „PASA IN FOTBAL"

Ca mesager al celor mai mici iubitori ai fotbalului, cum altfel puteam începe o discuție cu Maestrul Emerit al sportului „profesorul" militarilor, decît făcîndu-i propunerea :

— Vă rog să le vorbiți micilor dv. admiratori despre *pasa în fotbal* ; importanța și frumusețea ei.

— Mă bucur că am prilejul să reamintesc — cu această ocazie și prichindeilor fotbalului — că, în pofida spectaculozității, adeseori de circ, a driblingurilor, loviturilor cu călcîiul etc., pasa este elementul hotărîtor al ... frumuseții unui joc, și nu doar al eficacității acestuia, cum s-ar crede

— Adică ?

— Există îndeobște opinia că „o fi pasa bună pentru gol, dar tot cu fentele și driblingurile se alege spectatorul." Dar driblingul e adesea o luptă pentru balon între doi jucători, în timp ce fotbalul se joacă între echipe și el e frumos atunci cînd jocul îți face impresia unei orchestre bine puse la punct. E de ajuns să ne gîndim la țesătura și ingeniozitatea paselor lui „internaționale" — Milano, sau ale sud-americanilor.

— Prin contrast, îmi amintesc jocul mai puțin „frumos" — deși eficace — al englezilor. Și totuși, ei folosesc pasele, se pare, cu precădere *pasa lungă*. Există vreo „predilecție" temperamentală pentru una din aceste pase ?

— Și acesta ar fi un argument. Dar pasa e în primul rînd un element tactic. O folosești după situație. Pase scurte în propriul careu — pase de liniștire ; *pase lungi* de contraatac ; ar exista, într-un sens, chiar și *„pasa fundașului"*, „pasa mijlocașului"... Deci toate echipele și jucătorii le folosesc după situație și cunoștințele tehnice. E adevărat că *pasa lungă* cere o tehnică mai bună a celui ce o preia, dar mai ales cere, mai multă combativitate. D'asta o folosesc echipele Angliei, U.R.S.S., R.F.G., — echipe robuste.

— Dar despre tehnica pasei ?

— Ea depinde de distanța la care se trimite mingea. La *pasa lungă*, cu șiretul sau ristul interior : la pasa scurtă, cu latul sau ristul exterior. Bineînțeles, depinde și de ... stilul jucătorului. Boby Charlton trimite pase lungi și extrem de precise cu ristul exterior de pildă. Eusebio — la fel. La noi, Dridea folosește mult în pasele trimise lui Pîrcalab ristul interior cu traiectorie curbată și ușor înălțată.

— ... iar dumneavoastră — se pare — folosiți mai des pasa joasă, în adîncime, de predilecție cu latul

— Da, pentru mai multă precizie. Voinea, mai ales, poate confirma asta. O asemenea pasă îi trimit și în fotografia alăturată, într-un meci cu „Știința-Cluj".

— Dar cu *pasa „ciudată"* a lui Corso ?

— Corso nu pasează chiar atît de ... ciudat. Lovește obișnuit cu ristul exterior, dar împinge mingea lateral, discret. Lovitura e precisă, dar mai ales derutantă, din gleznă — adversarul nu poate anticipa direcția balonului. Cam la fel joacă la noi Ivansuc. Spre deosebire de pasa mea — o pasă simplă, dar tactică — aceasta ar fi pasa „tehnică"

— Credeți că trebuie să existe o specializare a coordonatorului de joc în ce privește pasele ?

— Nicidecum. Și fiindcă chestiunea mă vizează și pe mine, amintesc numai, că 3 ani la rînd am fost ... golgeter ; alți cîțiva — „aproape" golgeter și că nu mi-am propus doar să dau pase. Azi, mai mult ca oricînd, fotbalul nu are nevoie de jucători care *pasează*, de jucători care *driblează* etc. E vorba de jucători care ȘTIU fotbal și-l practică cu seriozitate și dăruire. Chiar la 10—15 ani, în meciurile fără miză, e nevoie de așa ceva.

— Să spun toate acestea prietenilor noștri mai mici ?

— Vă rog chiar.

— Și altceva ?

— Altceva ?... Da. Că prima și cea mai frumoasă pasă a mea de pe „Republicii" sau „23 August" am să le-o dedic lor.

Interviu realizat de Ilie TRAIAN

Punctul suporterilor

După primul gol, înscris de cei de la Școala generală nr. 7, adversarii nu se descurajează. Dimpotrivă : linia de atac — în frunte cu Tudorel Păunescu — combină frumos și în viteză. De cîteva ori străpung apărarea, dar cei de la Școala generală nr. 6 nu reușesc să egaleze. Mingea trece pe lîngă poartă, sau — așa cum s-a întîmplat în minutul 9 — întîlnește bara.

Suporterii celor două echipe, veniți în număr foarte mare pe Stadionul „Muncitorul" *din Reșița își încurajează favoriții*

La un contraatac pe partea stîngă, inițiat de cei de la nr. 6, Alexandru Caragea trimite o minge „la întîlnire" ; sare un buchet de jucători, dar dintre toți — cu o detentă frumoasă — se desprinde Tudorel Păunescu care trimite, cu capul, o minge la „păianjen". Scor : 1-1.

Jocul devine tot mai dinamic. Fazele se succed cu repeziciune de la o poartă la alta. Cu un atac mai bine organizat, cei de la „nr. 6" preiau inițiativa și reușesc să mai înscrie două goluri.

La scorul de 1-3, cei de la „nr. 7" nu se descurajează. Se remarcă în cîteva situații Vasile Ceangîru, care pune în pericol poarta adversă. Tot el este acela care reușește să fructifice trei ocazii. Golurile au „căzut" într-un interval de numai cîteva minute. Adversarii par descumpăniți (ce vreți, se întîmplă și unor echipe mari !). Nu-i ușor ca, din învingător, să te vezi în situația de a pierde un meci în ultimele minute de joc !.

În aceste clipe însă, se petrece un fapt care avea să decidă rezultatul : ca la un semnal, „galeria" celor de la „nr. 6" — sesizînd starea în care se afla echipa — a prins viață. Încurajările lor se aud pînă departe. Ai zice că pe teren se află numai o singură echipă. Și ce mult face să vezi că toți sînt alături de tine în momentele dificile ! Ca prin minune, cei de la „nr.6" își revin. Preiau inițiativa și atacă în 8 oameni. Sînt momente de tensiune. Golul „plutește" în aer. Vor egala ? Apărarea adversă reușește să facă față. Pînă în ultimul minut de joc cînd — la un nou atac — Alfred Kozumplic scapă de un adversar... de încă unul, ajunge în careul mic și șutează cu efect, pe lîngă portar : mingea lovește bara și... intră în poartă. 4-4 !

A fost... punctul suporterilor, cum bine spunea cineva la plecare !

Emil BUNEA

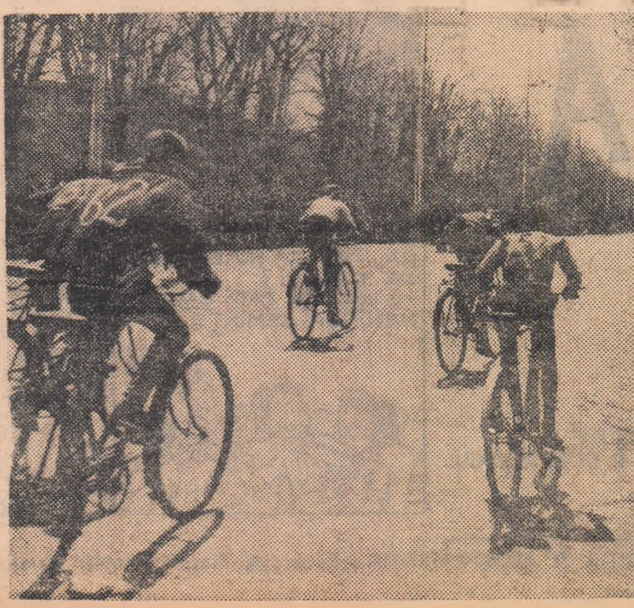
• Dubla întîlnire la handbal în șapte (fete și băieți) dintre *Școala generală nr. 18* și *Școala generală nr. 14 din Sibiu*, a stîrnit un viu interes în rîndul elevilor care au participat în mare număr pentru a-și susține echipele. Cele două școli și-au împărțit victoriile. Astfel, în meciul dintre fete, victoria a revenit Școlii generale nr. 18, cu scorul de 12 la 2 (6—0). S-au remarcat Popa Vetuța, Banu Mariana, Turcu Mariana, Gib Rodica. Întîlnirea dintre echipele de băieți a fost, de asemenea, viu disputată. La capătul acestei întreceri, Școala generală nr. 14, avînd o echipă mai omogenă, a obținut victoria cu 14—5 (6—1). Au jucat bine Ciocea Mircea, Schneider Hans Peter și Bogdan Voicu (portar).

• *Victoriile echipei Petrolul, în actualul campionat, în afară de faptul că sînt viu comentate, au insuflat și mai multă încredere în sufletele micilor fotbaliști. Mulți pionieri și școlari din regiunea Ploiești vor să devină și ei maeștri ai balonului rotund ca Dridea I, Badea, Dragomir... De aceea pionierii de la Școala generală din comuna Coslegi, raionul Ploiești, și-au curățat terenul de sport de mărăcini, de buruieni, au schimbat barele de la terenul de fotbal, pentru ca șuturile lui Malama Traian, precum și ale celorlalți fotbaliști să nu mai clatine... barele. E un semn bun, îmbucurător.*

A uitat cumva vreunul din voi campionatul mondial de fotbal ? Iată-l pe Uwe Seeler din echipa R. F. Germane într-o detentă la balon.

În plină cursă.

CE VOM VEDEA

Dragi copii, scenele teatrelor și ecranele cinematografelor vă așteaptă cu nerăbdare. Despre cîteva dintre spectacolele viitoare sau care figurează în programe, puteți afla amănunte în această pagină.

Vă dorim vizionare plăcută!

LA ȚĂNDĂRICĂ...

Un tigrișor — pe numele său Petre, — cuminte, căruia-i place joaca, un tigrișor care își iubește mult de tot mama, dar care are — n-o să credeți! — o frică îngrozitoare de tot ce-l înconjoară. Tigrii cei mari, cei curajoși, adevărații tigrii, auzind de Petre, care se sperie de ploaie, de vînt și de nori, de pădure și de casă, hotărăsc să-i ia dungile, însemnul curajului tigresc. Cum își va recăpăta Petre dungile lui de tigrișor, veți putea afla vizionînd, la *Teatrul „Țăndărică"*, spectacolul „TIGRIȘORUL PETRE" *de H. Janouszewska și J. Wilkovski.*

Cît despre Pia, fetița care face toate lucrurile pe jumătate, veți putea afla, dacă mai aveți răbdare, în spectacolul pe care același teatru îl pregătește acum cu piesa „IARMAROCUL PITICULUI CLIP" de *Al. Popescu* în regia lui Ștefan Lenkisch.

Oana MAGDU

BOBO ÎN ACȚIUNE

După ce în filmul „FAR WEST" a descoperit pe bandiții care au atacat diligența, Bobo intră iarăși în acțiune. Cu pipa, ai cărei colaci de fum îi împrumută pentru o clipă aureola „Sfîntului", și cu lupa magică a unui veritabil Sherlock Holmes, pornește într-o urmărire plină de pericole ca în „Fantomas". Peripețiile le puteți afla din noul film „EXPRESUL DE NOAPTE", care se pregătește la Studioul cinematografic ANIMA.

Iată cîteva secvențe: La o intersecție, întunericul nopții e sfîșiat de farurile unor mașini. Se aud împușcături, semnele unei lupte scurte, dar decisive. Ce să se fi întîmplat oare? Bobo, desigur, o să ne lămurească.

Spintecînd spațiul, un tren ca o fantomă gonește în noapte cu viteză maximă. Se apropie de un pod! Pe acoperișul trenului se dau lupte. Cine sînt cei care se bat? Ce-o să se întîmple cu ei?

În lupa lui Bobo apar suprapuse niște figuri fioroase. Va dezlega oare Bobo planurile încîlcite ale acestor gangsteri? Dar cum? O să aflați vizionînd filmul „Expresul de noapte" (din serialul de animație cu Bobo) care va apare în curînd pe ecrane.

Viorica NICOLAE

SPECTACOLE ȘI REPERTORIU

Ne-am adresat ARTISTULUI EMERIT ION LUCIAN, directorul Teatrului *pentru copii și tineret „Ion Creangă"* din *București*, cu rugămintea de a ne vorbi despre repertoriul teatrului în stagiunea 1966—1967.

— AM DORI SĂ AFLĂM CE PIESE DE TEATRU POT FI VĂZUTE ÎN PREZENT?

— Încep prin a aminti de *„Harap Alb"* care a împlinit de mult 100 de reprezentații, *„Soldatul fanfaron"* de T. M. Plautus (fotografia alăturată redă o scenă din spectacol), *„Mușchetarii măgăriei sale"*, *„Cocoșelul neascultător"*, *„Un vis vesel"*, *„Cu capul în nori"* — un spectacol de pantomimă —, *„Trec trubadurii"* — o incursiune în legendele lumii, — *„Nota zero la purtare"*, *„N-ați văzut dumneavoastră un tată?"*.

— DESPRE VIITOARELE PREMIERE ALE TEATRULUI CE NE PUTEȚI SPUNE?

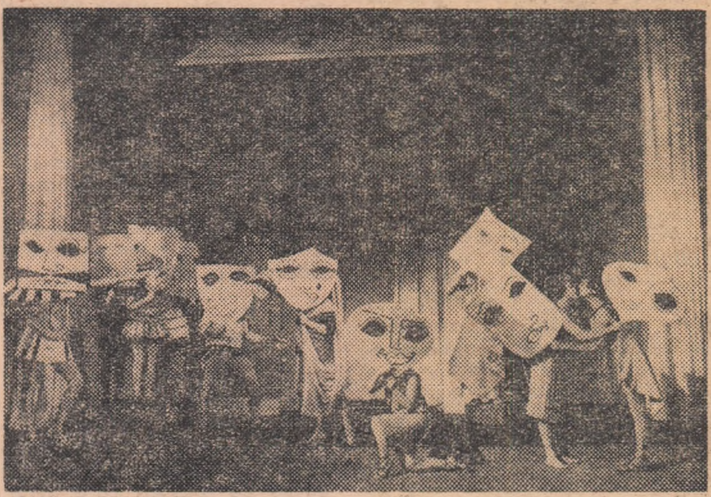
— Cea mai apropiată premieră pentru copii: *„Monstrul din Samarcand"* de Ana Elisabeth Wide, o feerie, căreia îi urmează *„Cei trei mușchetari"* de Al. Dumas, *„Sînziana și Pepelea"* de V. Alecsandri, *„Luceafărul dinspre ziuă"* de Rodica Niculescu, *„Regele cerb"* de Carlo Gozzi, *„Naufragiații"* de Ștefan Berciu, *„Glezna și sufletul"* de Dorel Dorian, *„Toate pînzele sus"* de Radu Tudoran, *„Mii și mii de clovni"* de Herb Gardner și un spectacol compus: Euripide-Aristofan

Aici s-a încheiat interviul nostru, nu înainte de-a ura colectivului teatrului mult succes.

*

După cum se poate ușor observa, repertoriul viitor al teatrului este foarte divers. Ne-am bucura — și aceasta este o sugestie — dacă la sfîrșitul unor spectacole actorii teatrului ar avea discuții cu spectatorii. Și nu numai cu ei, ci și cu profesorii lor și cu părinții. În felul acesta, copiii și-ar împlini dorința de a se apropia cît mai mult de tainele scenei, de a-i mărturisi nedumeririle, cît și mulțumirile împărtășite și de a-i cunoaște îndeaproape pe realizatorii spectacolelor.

Elena SKIBINSKI

PE ECRANE

Filmul „TUNELUL" este o coproducție româno-sovietică în regia lui FRANCISC MUNTEANU. A obținut premiul ACIN pentru colaborare rodnică dintre două cinematografii naționale, iar actrița Margareta Pîslaru a primit Diploma pentru debut în cinematografie.

În film, șapte oameni, tovarăși de arme români și sovietici, izbutesc printr-o luptă dramatică să deschidă în munți calea liberă armatelor eliberatoare. Dintre actorii care joacă: în rolul sublocotenentului Petrescu, ION DICHISEANU, în rolul sergentului Duțu, FLORIN PIERSIC, în rolul Iuliei, MARGARETA PÎSLARU, în rolul Natașei, VALENTINA MALAEVINA care a jucat și în „Copilăria lui Ivan", în rolul lui Denisov, ALEKSANDR LOKTEV, cunoscut din filmele „Pescărușul negru", „Pășesc prin Moscova".

„VERIFICAT, NU EXISTĂ MINE" — coproducție iugoslavo-sovietică: deși Belgradul a fost eliberat, fasciștii, ascunși în galeriile subterane ale canalului, vor să arunce în aer orașul. Un grup de detectori de mine, iugoslavi și sovietici, reușesc să le împiedice planul criminal și să salveze Belgradul. În film, joacă OLGA LISENKO în rolul subofițerului sovietic, Olja și MIHA BALOH în rolul subofițerului iugoslav Marko, cei doi luptători care-și sacrifică eroic viața.

Pentru spectatorii doritori să vadă o poveste cu cowboy filmul american „WARLOCK" le stă la dispoziție. Într-un orășel din preerie, bandiții lui Mc.Quown omoară și devastează după bunul lor plac. Pînă ce îi înfruntă vestitul țintaș Clay Blaisdell (interpretat de HENRY FONDA) și, îndeosebi, șeriful Johnny Gannon (interpretat de RICHARD WIDMARK). În film, joacă și cunoscutul actor ANTHONY QUINN, în rolul lui Tom Morgan.

Poate vă întrebați: va rula curînd pe ecranele noastre un film cu copii și despre copii? Desigur. În filmul respectiv, un pisoi chiar dacă e favoritul tuturor copiilor de pe stradă și al locatarilor cartierului, pentru o faptă condamnabilă va fi dat în judecată și i se va hotărî sentința. Va obține totuși pînă la urmă iertarea tribunalului copiilor? O să primiți răspunsul, vizionînd filmul iugoslav „JUDECAREA PISOIULUI BRNJO".

M. D.

UMOR DE R. DULDURESCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361